

Oberhammer Antal, országgyűlési képviselő. 1871-ben született Kislippón, Baranyamegyében. Középiszkolái elvégzése után a pécsi jogakadémiát hallgatta s itt tett államtudományi államvizsgát. 1893-ban Pécs város fogalmazója, 1898-ban rendőrkapitánya, 1900-ban gazdasági tanácsosa, 1907-ben rendőrfőkapitánya lett. 1918 októberében, a város kivánságára, elvállalta a pécsi kormánybiztosságot. A szerbek azonban hamarosan elmozdították állásából. Ekkor lett a város főjegyzője és helyettes polgármestere. A közigazgatás terén kifejtett munkásságáért 1907-ben a Ferenc József-rend lovagkeresztjével, a háboru alatt pedig a II. oszt. polgári hadiéremmel tüntették ki. Három évtizede tagja Pécs város képviselőtestületének; számos helyi iparvállalat igazgatóságában foglal helyet. Pécs város minden kulturális, hazafias és jótékonyági mozgalmában tevékeny részt vett. A második nemzetgyűlésbe pártonkivüli programmal küldötte be Pécs I. kerülete, azonban hamarosan csatlakozott az egységspárthoz. Különösen a vidéki városok ügyeinek előrevitele érdekében buzgólkodott. Az új országgyűlésbe ugyancsak Pécs város I. kerülete küldötte be az egységspárt programjával, lajstromos szavazással.

Oberth Károly, volt országgyűlési képviselő. 1856 febr. 1-én született Medgyesen. 1874-ben végezte el a medgyesi gimnáziumot, azután jogot hallgatott a bécsi, kolozsvári és budapesti egyetemeken. 1881-ben jogtudor lett. 1883-ban ügyvédi vizsgát tett és azóta szülővárosában ügyvédi gyakorlatot folytatott. A boszniai hadjáratot 1878-ban, mint az első vadászszázalaj tartalékos hadnagya küzdötte végig. 1898 decemberben szülővárosa időközi választáson képviselővé választotta szabadelvűpárti programmal. Ugyane kerület mandátu-

mát az 1901-i, az 1905-i, az 1906-i és az 1910-i általános választásoknál is elnyerte. 1906 májusában, a többi szász képviselővel együtt, belépett az alkotmánypártba, később a nemzeti munkapárt tagja lett.

Odescalchi Artur herceg, volt főrendiházi tag. 1836 jul. 21-én született a nyitramegyei Szolcsányban. Tanulmányait Pozsonyban, majd a lipcei, pesti és bécsi egyetemeken végezte. 1849 végén családjával külföldre ment s a következő évet Svájcban töltötte el, hol anyai nagynénjei, Batthyány Lajos grófnak az első magyar miniszterelnöknek, özvegye és Károlyi Györgyné grófné, töltötték száműzetésük napjait. Később Olaszországba, Rómába ment, hol a Lamoriciére francia tábornok parancsnoksága alá tartozó pápai hadseregben vállalt szolgálatot. Az 1860-iki hadjáratban részt vett s 1861-ben, csapata feloszlátása után, visszatért hazájába. Midőn a magyar honvédséget felállították, oda századosi ranggal belépett. Az 1878-iki és az 1881-i választások alkalmával a tapolcai kerület országgyűlési képviselőjévé választotta függetlenségi programmal. 1886-ban a vágvecsei kerület mandátumát nyerte el pártonkivüli programmal. Nagy előszeretettel viseltetett a történelmi tudományok iránt s több tanulmányt tett közzé a Történelmi Társaság közlönyében, a Századokban és a Történelmi Tárbán. Meghalt Körösbányán, 1925. jan. 8-án.

Vermőcsényi
Odescalchi Géza herceg, volt főrendiházi tag. 1858 febr. 9-én született Budapesten. A gimnázium bevégzése után jogot hallgatott, majd a magyaróvári gazdasági akadémiára iratkozott be, ahol egy évig tanult. Rendes lakóhelye nyitraszerdahelyi hitbizományi birtokán volt.

Odescalchi Jenő Zoárd herceg, volt főrendiházi tag. 1876 okt. 10-én született, a somogy megyei Bolháson; fia Odescalchi Artur hercegnek, a főrendiház élethossziglan választott tagjának. Tanulmányait a szülői háznál kezdte, azután pedig különböző katonai intézetekben folytatta. Három évig mint a 6. és 10. számú huszárezred hadnagya tényleges katonai szolgálatban volt. Azután hazatért birtokaira, amelyeken intenzív gazdálkodást folytatott és az ipar terén is jelentékeny munkódot fejtett ki. Nagyobb szabású kender-kikészítő gyárat alapított. Azonkívül különféle fa- és vasipari telepeket alapított, amelyeket maga vezetett. Öngyilkos lett Demecseren, 1917 ápr. 2-án.

Okolicsányi László, volt országgyűlési képviselő. 1865-ben született a pozsony megyei Zavar községben. 1883-ban a lipcei egyetemen jogot hallgatott, 1884-ben Berlinben főleg nemzetgazdasági és történelmi tanulmányokkal foglalkozott. 1885-től 1887-ig Budapesten befejezte jogi tanulmányait. Tíz hónapig az ipolysági törvénytörvénykönyv joggyakorlókodott, majd 1891-ben Budapesten ügyvédi irodát nyitott. 1892-től 1905-ig képviselte a kápolnai kerületet, amely függetlenségi Ugron-párti programmal választotta meg. 1905-től mint a függetlenségi és 48-as párt tagja, a jákóhalmi kerületet képviselte. Ugy a Házban, mint a delegációban számos beszédet mondott, kivált külügyi kérdésekben. Az 1905—1906-i országgyűlés egyik jegyzője volt. A delegációban mint a hadügyi albizottság előadója működött.

Okolicsányi-Zsedényi Ede, volt országgyűlési képviselő. 1871. nov. 3-án született Lőcsén. Középkiskoláit Lőcsén, majd a bécsi Teréziánumban elvégezvén, mint egyévi önkéntes, katonai pályára lépett, nyolc esztendei szolgálat után azonban, mint főhadnagy a tartalékba ment. Azután átvette családi birtokaik vezetését. Mint gazda igen nagy tevékenységet fejtett ki s egyik vezető embere volt a Szepesvármegyei Gazdasági Egyesületnek. 1906-ban a gölnicbányai kerület alkotmánypárti programmal képviselővé választotta. 1910-

ben, mint pártönkivüli újra elnyerte régi kerülete mandátumát.

Oláh Dániel, volt miniszter. 1871-ben született a borsód megyei Nagymihályon. Az ipariskola elvégzése után lakatos, majd kazánépítő lett. Husz esztendeig dolgozott a MÁV. gépgyárban, ahonnan Friedrich István egyenesen a miniszteri székbe ültette be ideiglenes megbízással, mint az ipari munkások tárca nélküli miniszterét. Ebben az állásában három hónapig maradt. Az első nemzetgyűlésen az ujpesti kerületet képviselte kereszténypárti programmal. Felszólalásaiban mindig a keresztényszocialista munkásság érdekeit védelmezte. Meghalt 1923. szept. 19-én.

Oláh Gusztáv dr. (landséri), h. államtitkár. 1857 jan. 10-én született Eperjesen. Egyetemi tanulmányait Bécsben végezte s itt szerezte meg az orvosi diplomát. Egy évet töltött Párisban Charcot tanár mellett, mint gyakornok, majd hazatérve, 1881-ben a lipótmezei elmeorvóintézetbe került. 1889-ben a budapesti angalföldi elmeorvóintézet, majd 1910 óta a

lipótmezei állami elmeorvóintézet igazgatója volt. 1916-ban nevezték ki miniszteri tanácsossá, nyugalomba vonulásakor h. államtitkár s az elmebeteg-ügy országos miniszteri biztosa lett. 1898 óta tagja az Igazságügyi Orvosi Tanácsnak, melynek 1926-ban alelnökévé nevezték ki. 44 évi állami szolgálata alatt rendkívül sokat fáradozott az elmeajog megelőzése érdekében és több mint másfélszáz tanulmányt írt magyar, német és francia szakfolyóiratokba. Önállóan megjelent művei: A lánysz és elmekór; Az elmebetegápolás; Az elmebeteg jogvédelméről; Az elmebeteg orvoslása. Kiváló munkássága elismerésül több magas kitüntetésben részesült.

Oltay Károly, műegyetemi ny. r. tanár. 1881 ápr. 8-án született Budapesten. Egyetemi tanulmányait a budapesti műegyetemen végezte, hol 1903-ban mérnöki oklevelet szerzett. Mindjárt odakerült Bodola Lajos geodéziai professzor mellé, mint tanársegéd, ké-

sőbb azután adjunktus lett, 1910 óta mint meghívott előadó s 1911 óta helyettes tanárként működött. 1913-ban nyilvános r. tanár lett. Tanszéke a földmérésben. Szakirodalmi működése: Geodézia (4 kötet); Photogrammetria; A geodézia elemei; Logarithmus könyv. Együttal vezetője a geodéziai intézetnek, amely felsőgeodéziai mérésekkel foglalkozik. 1918 óta a Magyar Tudományos Akadémia levelező tagja, a Szent István Akadémia rendes tagja. Ezenkívül a Mérnöki Kamarában tevékenyen működik, elnöke a Földmérők Egyesületének, vezetője több diákszociális intézménynek.

Oltványi Ferenc, nyug. h. államtitkár. 1854 jan. 18-án született, a bács-bodrogszemeyi Bács községben. Jogi tanulmányait elvégezve, előbb ügyvédi irodában dolgozott, majd a pénzügyigazgatóságához került, később pedig a boszniai kormányzósághoz osztották be titkári rangban.

Pénzügyigazgatási szolgálatba visszatérve, sorozatosan előre haladt, 1902-ben Léván

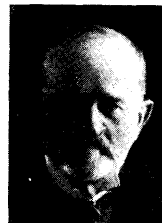
pénzügyigazgató-helyettes lett, 1910-ben pedig Lugosra került, mint pénzügyigazgató. 1913-ban megkapta a királyi tanácsosi címet, 1917-ben pedig miniszteri tanácsos lett. Ő volt Lugoson az utolsó magyar pénzügyigazgató, akit a románok 1919-ben eltávolítottak állásából. Ekkor Szegedre, majd Budapestre ment s mint miniszteri biztos, különleges megbízás alapján munkálkodott 1921-ig. 1924-ben nevezték ki h. államtitkárrá s 1926-ban nyugalomba vonult. Ekkor érdemei elismeréséül megkapta a II. o. magy. érdemrendet.

Orbók Attila dr. (kőkösi), volt nemzetgyűlési képviselő. 1888 szept. 17-én született Pozsonyban. Ősnemes unitárius székely család sarja. Iskoláit Kolozsvárott, Münchenben és Párisban végezte. A kolozsvári egyetemen 1910-ben avatták jogi doktorrá. Első éves jogászskora óta hírlapíró. Az egyetem elvégzése után a fővárosba került, ahol több lapnak dolgozott, később a Magyarországi párisi tudósítója lett. Több-

ször tartózkodott éveken át külföldön, főként Párisban, ahonnan sok cikket írt különböző külföldi lapokba. Politikai művei közül legnagyobb feltűnést keltette a kommun bukása után megjelent „Ki árulta el a hazát” című munkája. Mint műfordító is állandóan szerepelt. Fordította Jules Renard, Anatole France, Maupassant és Baraud munkáit. Az utóbbi években nagy sikereket aratott szindarabjaival, amelyek közül többet előadtak Európa nagyobb színpadain is. Az első nemzetgyűlésen a székelyhid-nagylétei kerületet képviselte pártönkivüli kiscsajda programmal. Művei: Tisza és a külföld (1917); A söröző halott; A tünemény (vigjáték); Párisi notesz; A színész (regény); A meztelen asszony; Budapesti notesz; A király 40 lóerőse (az 1928. évi franciaországi színházi szezon egyik legnagyobb sikerű vigjátéka); Fiacskám (vigjáték). Sok novellája jelent meg külföldi lapokban. Szerkesztette a Politikai Évkönyvet.

Orczy Andor báró (orczi), volt főrendiházi tag. 1870 okt. 5-én született Budapesten, egyetlen fia néhai Andor bárónak. Budapesten végzett jogi tanulmányokat, majd átvette pestmegyei családi birtokai vezetését. Neje Piret de Bihain Leona bárónő, palotahölgy, akivel állandóan résztvett a társadalmi életben. 1898 óta volt tagja a főrendiháznak. Jelenleg az örökösjogu családok választottjaként szerepel a felsőházi póttagok között.

Ormody Vilmos (ormódi), volt főrendiházi tag. 1838 december 8-án született Miskolcon. Tanulmányai végeztével, 1857-ben, az Első Magyar

Általános Biztosító-társaság alapításakor, e vállalat szolgálatába lépett, ahol

1881-ben igazgató, 1898-ban vezérigazgató lett, 1924 óta pedig az intézet elnöke. Munkásságával a már előbb is virágzó társaságot

még nagyobb szabásúvá tette. Pénzügyi téren való tevékenységének egyik legértékesebb eredménye 1868-ban a magyar állam első vasuti kölcsönének

eredményes keresztülvitele volt. Közgazdasági téren való érdemei elismerésül, 1897-ben magyar nemességet kapott „ormódi“ előnévvel, 1906-ban pedig a főrendiház tagja lett. 1908-ban a Ferenc József-rend nagykeresztjével tüntette ki a király. A művészetnek és irodalomnak lelkes pártolója. A Tudományos Akadémián, elhunyt felesége emlékére „Ormody Amelie jutalom“ címen tizezer koronás alapítványt tett. Alapító tagja a Kisfaludy Társaságnak.

Orosdy Fülöp báró, volt országgyűlési képviselő. 1863-ban született Konstantinápolyban. Atyja, aki az 1848—49-i szabadságharcban őrnagy volt, emigrált és Viddinben Kossuth Lajos titkára volt. Tanulmányait Franciaországban elvégeztén, ott és Törökországban ipari és kereskedelmi vállalatokban vett részt, majd visszatérve Magyarországra, itt szintén közgazdasági vállalatokban fejtett ki tevékenységet. A nemzeti munkapárt programjával nyerte el 1910-ben a temes megyei végvári kerület mandátumát.

Ostffy Lajos, volt országgyűlési képviselő. 1876-ban született. A híres ősrégi osli nemzetség sarja. Atyja 48-as honvéd és hosszu időn át országgyűlési képviselő volt. Előbb jogot hallgatott, államtudományi doktorátust szerzett, majd a magyaróvári gazdasági akadémián tanult, azután pedig egy évig külföldön tanulmányuton volt. Ostffyszonyfán levő családi birtokán gazdálkodott, de emellett tevékeny részt vett a vármegyei életben is. 1910-ben a kiscelli kerület Kossuth-párti programmal választotta meg képviselővé.

Ottlik Iván (*felsőzoróci és kohanóci*), ny. államtitkár. 1858 dec. 28-án született Gyöngyösön, Hevesmegyében. Még tanulmányai befejezése előtt Lónyay Menyhért grófnak, a kiegyezés utáni Magyarország első

penzügyminiszterének, majd miniszterelnökének magántitkára volt, 1881-ben pedig miniszteri fogalmazói minőségben államszolgálatba lépett. 1885 és 1886-ban Fran-

ciaországban tett hosszabb tanulmányutakat, a szőlőmivelést tanulmányozva. E tanulmányutáról való jelentése alapján történt Franciaországból az első nagyobb szabású amerikai szőlővesszőimport, amivel a phylloxera elleni sikeres védekezés nálunk is megindult. 1890-től kezdve állami szolgálata befejezéséig, három évtizeden keresztül a lefolytatott összes kiegyezési és külkereskedelmi nemzetközi tárgyalásoknál, mint a földmivelésügyi tárca képviselője szerepelt. 1893-ban a chicagói világkiállítás alkalmából az Amerikai Egyesült Államokba küldötték ki tanulmányutra s tapasztalatait „Amerikai utilevelek“ cím alatt írta meg. 1900-ban min. tanácsossá lépett elő; 1908-ban pedig a földmivelésügyi miniszterium államtitkárává neveztetett ki. A világháború folyamán tevékeny részt vett a miniszteriumnak különösen a hadseregellátás és a lakosság élelmezésének biztosítása terén kifejtett működésében. 1918 májusában, 38 évi szolgálat után, nyugalomba vonult. Hosszu állami szolgálata alatt megkapta a III. o. vas-koronarendet, a Lipót-rend lovagkeresztjét, a Ferenc József-rend csillagdiszes középkeresztjét, az I. oszt. polgári hadiérdemrendet, majd a Szent István-rend középkeresztjét s végül a Ferenc József-rend nagykeresztjét. 1915-ben belső titkos tanácsos lett. Nyugalomba vonulása után is tovább dolgozott: a Párisba (Neuillybe) kiküldött magyar békedelegációban mint Magyarország egyik főmegbízottja vett részt. Később a külügyminiszteriumban, — a jóvátételi ügyekben — mint egy másfél évig munkálkodott. Majd Prágába nyert kiküldetést, mint a Csehszlovákiával folytatott, különböző pénzügyi tárgyú egyezményekre vonatkozó tárgyalások vezetője, amely tárgyalások során a később törvénybe iktatott öt egyezményt sikerült létrehozni. Legutóbb, mint az Orsz. Takarékosági Bizottság tagja és a földmivelési tárca vizsgálóbiztos, több mint egy éven át tevékenykedett.

Óvári Ferenc dr., a felsőház tagja. 1858-ban született. Középközlőit Veszprémben és Székesfehérvárott, a jogot pedig a budapesti tudományegyetemen végezte s 1882-ben avatták jogtudórrá.

ba lépett. 1885 és 1886-ban Fran-

Az egyetem százéves fennállásának ünnepeén jogtudományi pályadíjat nyert. 1884-ben Veszprémben ügyvédi irodát nyitott s még ugyanez évben Veszprém vármegye és Veszprém város tiszteletbeli tiszti ügyésze lett. A tüzendészet, fürdőügy s a gyermekvédelem tanulmányozása céljából több ízben járt külföldön s megfordult Németországban, Franciaországban, Olaszországban, Oroszországban, Svájcban, Belgiumban, Törökországban, Kisázsziában és Afrikában. A nagyvázsonyi választókerület 1892-ben képviselőjévé választotta s négy cikluson át képviselte e kerületet. Később a veszprémi választókerület képviselője lett s azt az összeomlásig képviselte. Eleinte a szabadelvű párt közelébe tartozott, majd az Uj-párthoz csatlakozott, ennek feloszlása után pedig belépett a függetlenségi pártba. Utóbb a Justh-párt tagja lett. Tevékeny részt vesz kezdettől fogva a társadalmi, közgazdasági életben és számos egyesület alapítása fűződik nevéhez. Ügyvezető elnöke a Zsófia Gyermekszintórium Egyesületnek, alelnöke a Balatoni Szövetségnek, választmányi tagja a Balneológiai egyesületnek, elnökiigazgatója a Veszprémi Takarékpénztárnak stb. Széleskörű irodalmi munkásságot is folytatott. A tüzendészetről háromkötetes, a Balatonról kétkötetes, a balneológiáról pedig egykötetes munkája jelent meg. A felsőházba Veszprém vármegye törvényhatósága küldötte be.

Örffy Imre dr., országgyűlési képviselő. 1884-ben született Szekszárdon. Középiskolai tanulmányait a budapesti Ferenc József-intézetben végezte, egyetemi tanulmányait pedig a budapesti tudományegyetemen, ahol jog- és államtudományi doktorátust szerzett. Közben Berlinben nemzetgazdasági-, büntetőjogi- és szociológiai tanulmányokat folytatott. 1906-ban a közalapítványi ügyigazgatóságnál vállalt hivatali állást Budapesten, 1910-ben, miután ügyvédi vizsgát tett, reábizták a közalapítványok bánáti (buziásfürdői) ügyészségének vezetését, majd közvet-

lenül a háboru kitörése előtt visszahívták a központba, ahol közalapítványi jogügyi tanácsossá nevezték ki. A háborut mint a fehértemplomi 17. nehéz tüzérezred tartalékos tisztje szolgálta végig, számos kitüntetésben részesült s mint tartalékos százados szerelt le. A forradalom után egyik megalapítója volt a Tolnamegyében megalakult keresztény nemzeti kisgazda-, földmives- és polgári pártnak és ennek programjával is választották meg Szekszárdon az általános választások alkalmával. Később az országos kisgazdapárt keretében a pártban időnként felmerült mélyreható ellentétek kiegyenlítése, valamint a pártok egyesítése körül jelentékeny szerepe volt. Különösen a királykérdés kileződésekor iparkodott pártjára mérséklően hatni. Az első nemzetgyűlésen, melyen a házszabályrevízió előharcosa volt, számos fontos pénzügyi javaslat előadójaként szerepelt. A második nemzetgyűlésen újból a házszabályok szigorítása mellett szólalt fel, ami sikerre is vezetett, miután a nemzetgyűlés az Örffy által kidolgozott tervezetet magáévá tette s Örffy előadásában az új házszabályokat el is fogadta. A második nemzetgyűlésen is a szekszárdi kerületet képviselte és számos pénzügyi javaslatot, de ezenfelül közoktatásügyi és igazságügyieket is adott elő. A szanalási javaslatok egyik előadója volt. Az országgyűlésen is a szekszárdi kerületet képviseli.

Östör József dr., országgyűlési képviselő. 1875-ben született a sopronmegyei Gyülevizen. Középiskoláit a soproni bencésgimnáziumban végezte, majd

Budapesten és a berlini egyetemen jogi tanulmányokat folytatott. 1900-ban Budapesten ügyvédi diplomát nyert. A diploma megszerzése után kinevezték vármegyei tiszti ügyész-szé, később árvaszéki ügyésznek, nem sokkal később pedig főügyésznek. Tevékeny részt vett a nemzeti ellenállásban és Sopron vármegye ellenállásának történetét meg is írta. Elnöke volt a soproni Frankenburg Irodalmi Körnek, melynek Sopron megmaradása körül jelentékeny

érdemei vannak. Jogi szaklapokban és napilapokban állandóan dolgozik. Nagy munkája: „A földbirtokreform magyarázata“ című könyve. Több mezőgazdasági és közgazdasági vállalatnak alapításában vett részt. A szépirodalom terén is értékes munkásságot fejt ki. Szerkesztője volt a „Soproni Napló“-nak s mint hirlapíró különböző közgazdasági és politikai vonatkozású cikket írt. A második nemzetgyűlésen ugyancsak Sopron környékét képviselte. Az országgyűlési képviselőválasztásokon kormánytámogató pártönkivüli programmal választotta meg a sopronkörnyéki kerület. 1928-ban az igazságügyminiszter felkérésére elkészítette az ügyvédi rendtartásról szóló törvényjavaslatot.

Ötvös Lajos dr., országgyűlési képviselő. 1882-ben született Gyóron. Középiskoláinak elvégzése után Győrött a teológiát végezte el, majd a budapesti egyetemen középiskolai tanári oklevelet és bölcsészeti oklevelet szerzett. 1906-tól 1909-ig lelkipásztorkodott, majd az egyházmegyei kormányzatban teljesített egyházi szolgálatot. 1916-ban megrongált egészségi állapota miatt ideiglenesen nyugalomba vonult, mely idő alatt elméletileg és gyakorlatilag agrárkérdésekkel foglalkozott. 1925 óta mihályi-plébános. Első ízben tagja a parlamentnek. Lövön, Sopronmegyében lépett fel a keresztény gazdasági és szociális párt programjával.